

disse Dele, Alt, som sagt, under Forudsætning af, at det høie Thing deler Udvalgets Flertals Anskuelse om, at § 5 bør udgaa. — Endringsforslaget under Nr. 4 til § 2 gaar endelig ud paa i Paragrafen at optage en Bestemmelse om, at den almindelige Udstykningslovgivnings Regler vedblivende skulle gjælde ved Afhændelse af Fæstejord til Selveiendom. Dette Endringsforslag er vistnok, strengt taget, ikke nødvendigt; men, da der i Udvalget blev ytret Tvivl om, hvad der i saa Henseende vilde være Regel, har Flertallet dog ment, at det vilde være hensigtsmæssigt, og at det i alt Fald ikke kunde skade at optage en saadan tydeliggjørende Bestemmelse. Anden Betydning har det nævnte Endringsforslag ikke.

Seg skal nu sige et Par Ord om § 3. Det høie Thing vil mindes, at Slutningen af § 1 staar i en meget nær Forbindelse med § 6, hvilken sidste jo giver Forfrister om Fæstevangen, og navnlig i sine sidste Afdelinger, under Nr. 2 og 3, giver Forfrister om, hvorvidt de ved Dmdeling fremkomne Parceller ere undergivne Fæstevang. Den Regel, hvortil Udvalget i saa Henseende har sluttet sig, er nu den, at saadanne Parceller ere Fæstevang undergivne, forsaavidt de naae op til en Størrelse af 2 Tønder Hartkorn eller derover. Denne Forpligtelse vil altsaa for Fremtiden komme til at hvile paa alle saadanne ved Dmdeling fremkomne Parceller. § 3 derimod gaar endnu videre, idet den paalægger Godseieren en Forpligtelse med Hensyn til Anvendelsen af disse Parceller, som Udvalgets Flertal har ment turde være for streng. Den paalægger nemlig Godseieren den Forpligtelse enten at bebygge eller at forene med anden Bondejord de Parceller, der ved Dmdeling ere fraffilte en Bondeietendom, og der gjøres kun en Undtagelse derfra, forsaavidt der er Spørgsmaal om at indtage dem til Fædskov eller til Benyttelse som Hovedgaardjord, hvor Eligt kan finde Sted. Indskrænkningen bestaar altsaa deri, at en ved Dmdeling fraffilt Parcel ifølge § 3 enten skal bebygges — og i saa Fald foreskrives Paragrafen atter nærmere Regler — eller skal forenes med anden Bondejord. Dette er en strengere Forpligtelse, end vor nuværende

Lovgivning i Forordningen af 3die December 1819 paalægger med Hensyn til Selveierjord. Denne tillader nemlig, ved Siden af Bebyggelse eller Forening med anden Bondejord, ogsaa Eieren at henlægge saadan Jord — saadanne ved Udstykning fremkomne Parceller — til jordløse Huse, hvad der ikke vil kunne blive Tilfældet efter Lovforslagets § 3, og den tillader fremdeles at afbenytte fraliggende Eng, Torveffjær, Skovlodder, Dverdrevs- eller Hede- lodder paa anden Maade, hvad heller ikke Lovforslagets § 3 efter sin Affattelse, tilsteder. Flertallet i Udvalget har ment, at der ikke er nogen Anledning til i saa Henseende at stille Fæstegods anderledes end Selveiergods, og det har ment det saa meget mere, som det har været det noget vanskeligt at forstaa, hvorledes den i § 3 givne Regel praktisk skulde kunne gennemføres. Paragrafen foreskriver jo vel, at en saadan Parcel skal bebygges, men den tillader dog tillige, at den ogsaa kan forenes med anden Bondejord, uden at det ses at være Meningen, at de skulle holdes i en vedvarende Forbindelse med den Jord, hvormed de saaledes forenes. Spørgsmaalet er jo her om Parceller, der ikke naa op til en saadan Størrelse, at nogen Fæstepligt strax paahviler dem; det er altsaa Huslodder, der simpelt hen kunne bortleies. Men, ligesom de saaledes kunne forenes med og bortleies til en anden Jordlod, saaledes er Eieren berettiget til atter at stille den derfra, uden at Flertallet formaar at se, at det vil være muligt for Regjeringen at føre nogen Kontrol dermed. — § 3 har iøvrigt endnu i Slutningen en anden Bestemmelse, nemlig den, hvori det hedder: „Agtes en særlig skyldsat Lod skilt fra den Eiendom, hvorunder den er henlagt, eller en bebygget Lod forenet med en anden Eiendom, bliver der at forholde paa samme Maade som ved en egentlig Dmdeling, kun at der ikke finder nogen Hartkornfordeling Sted.“ Men ogsaa denne Bestemmelse anser Udvalgets Flertal for ikke nødvendig. Den er aabenbart hentet fra § 8 i Udstykningsforordningen af 3die December 1819, der foreskriver, at, naar en ved Udstykning fremkommen ubebygget Parcel kommer i Forbindelse med en anden med Bygning forsynet Eiendom, saa smelter den saaledes sammen dermed,